

DILLUNS

Els esculls

TEXT: ANTONI DALMASES

Lamentar el passat no serveix de res, per tant oblidarem aquestes dues darreres temporades i evitaré aquell trist exercici dels deacrèpits, lliurats als laments del que no va poder ser... i que ja es veia a venir que mai no seria. Deixem estar la misèria del passat, que prou feina tenim amb el present!

Ja fa setmanes que hem enterrat una altra temporada d'escarni, però quan escric això encara no sabem com ha acabat aquesta altra broma de la "moció de censura" que han inventat per amenitzar i, potser, augmentar la vergonya. Passem d'especular sobre qui hi ha darrere aquest home d'aspecte tan poc endreçat i fiable que surt a la televisió agitant signatures, suat i alterat, reclamant irregularitats. I no ens aturem a estudiar el posat polièdric d'un Laporta penedit, ara amb la boca molt més petita –jo diria que gairebé cosida amb fil de pescar- que quan llençava els sermons buits de boig posseït pel vertigen del poder que li ha explotat entre els dits.

Sabadell és relativament a prop de Barcelona, amb un no res ens hi plantem, però reconec que els sabadellencs som gent d'una altra fusta que els capitalins. Ajustos, un pèl feréstegs, sovint ratllant la salvatgeria, amb tocs de barbàrie quan no fem l'esforç de mesurar-nos, que poden donar resultats històrics notablement enfollits i literaris –com l'atemptat del Morral que immortalitzà d'esquitllades Valle-Inclán a la seva incommensurable *Lucas de Bohemia*- o, esvalotats i rebecs, tan inspirats i genialoides que podem produir desastres municipals

difícilment perdonables, com el rampell que va tenir l'excalcalde Farrés, en procurar-nos una de les herències més galdoses –per "pringades" i carregoses- de la història. Però ara deixem això i parlem de coses importants. Tot aquest excurs venia a compte per dir que des d'aquí no s'acaba d'entendre la subtileza de la "moció de censura", que potser amaga el misteriós Rossell que sembla que ha de salvar les lligues jugant de porter-defensa, marcant gols de cap i placant contrincants i àrbitres. Que a la capital de darrere el Coll de Montcada hi hagi gent que encara cregui que el Rossell és el Messies i que el grassonet aquell de la corbata apretada i les signatures és Sant Joan Baptista, no deixa de donar una imatge dels barcelonins –dels culés barcelonins, per ser exactes- d'una candidesa patètica. La mateixa candidesa patètica que demostren quan voten alcaldes des de fa més de vint anys, que s'hi llueixen amb escriu, també!

Dic tot això, perquè sembla que aquest serà el primer escull que s'haurà de salvar, aquest estiu. (Si tenen mar i en presumeixen, això dels "esculls" els va que ni pintat, oi?). Suposem, doncs, que aquesta primera astracanada dels vots i tota la pesca queda en res i encara tenim el penedit –però potser no rectificat i difícilment perdonat- Laporta de president. Ho dic per allò del boig conegut i el savi per conèixer, donat el resultat de reculada contínua i implacable que es produeix en aquest país a cada nova votació. (La història recent ens diu que cada nova votació implica, indefectiblement, l'entronització d'un individu pitjor que l'anterior, en tots els àmbits...).

El segon escull, doncs, petitó, insignificant, a penes una pedreta de res vist des d'aquí fins que no es demostrí el contrari (que es pot demostrar!), consisteix a jugar la prèvia de la Champions en plenes vacances, per guanyar-se el dret a jugar un campionat que sí que jugarà, per exemple, el Vilareal. Haver de lluitar `per això resulta trist, a més de vergonyós, però comprensible, si es té en compte que aquest equip de Castelló –una potència mundial farcida de figures- ens va guanyar els dos partits de la temporada anterior. La prova de foc de l'estiu donarà la mesura del que podem esperar de l'equip... Hi ha qui diu de donar-los un marge de confiança... ara que n'hi ha tants de nous i que tenim tants defenses. Per mi que no quedi, però serà una confiança amb data de caducitat: 29-8-2008. Si aquell dia no hi ha hagut resultats clars –el Gamper no compta, perquè per aixecar la moral són capaços de convidar-hi el Mollerussa!- un servidor començarà a bramar exabruptes, donat que el darrer marge de confiança que els vam atorgar fou una presa de pèl històrica que encara ens manté el cap com un marine.

I arribem al tercer escull –tres esculls abans d'haver començat la temporada! Ja tremolo, jo...- El Pep és un entrenador que diu que té les coses molt clares, que vol esforç i que tots ataquin i tots defensin, que no hi hagi privilegis... Que bé que sona això! Però la teoria la sabem tots. Deixant de banda el negoci de Robert i les cabres que s'ha fet amb unes "figures" que han fet un notable esforç per davaluar-se, que s'han posat a l'aparador amb rètols de "saldo", "boques", "manta", "dropo", "galtes" i altres adjectius menys confessables, difícilment se'n treurà gaire benefici, si no és que segueixen aquí, cobrant sense jugar, una experiència que ja hem viscut altres vegades històricament i que indicaria que el club s'ha quedat aparcat en el passat més lamentable.

Podem suposar que A) Déco, Eto'ó i Ronaldinho se'n van i se'n treu algun quarto: mira, tot això que tenim i val més oblidar-se'n, si més no fins que ens els topen en una eliminatòria europea i facin el partit de la seva vida.... Però també podem suposar que B) es queden. Si és B) pot ser B-1) Es queden per no jugar i no sortim d'un conflicte per entrar a l'altre; o també B-2) Es queden i juguen i llavors la feina serà del Guardiola per mantenir el seu programa d'igualtat, esforç, etcètera. L'escull pot ser dels grossos...

L'escull següent és antic, enquistat, i tothom el veu, encara que no se'n parli perquè en públic no hi ha manera de dir-lo sense que et caiguin insults: la immensa majoria de problemes que s'han produït en aquests dos darrers anys s'han convertit en desastres dolorosos i desgràcies definitives perquè la premsa, sobretot i bàsicament la premsa esportiva, els ha magnificat, exagerat, manipulats, grapejats, pervertits, desmanegats, remoguts, malgirbat i recargolat perquè esdevinguessin temes "candents" que els donessin de menjar. I és que la premsa esportiva cada dia s'assembla més a aquest tipus de "periodisme" de moda –tipus "corassón"- que no busca la notícia sinó que la crea, la inventa i la complica, amb el convenciment que tot el que no sigui un escàndol no és una notícia que valgui la pena difondre. Tot el que passa a l'entorn de l'equip, els jugadors o qui sigui que tingui alguna relació amb el club és suspecte d'escàndol i cal explicar-ho perquè sembli determinant, importantíssim.

Només cal fixar-se en les preguntes de les rodes de premsa o, sense anar més lluny, en la trista dicció o sintaxi dels "informadors", uns éssers impermeables a la cultura que van passar per la universitat i van obtenir un diploma expedit pels individus aculturats que la dirigeixen. Això es pot comprovar en el noranta-cinc per cent dels casos, llegint la crònica d'un partit al qual hagueu assistit: sembla que el "periodista" hagi estat en un altre camp que vosaltres. Vull dir, també, que si un jugador fuma havans a la banqueta i quan surt fot tres gols, el que s'ha de fer és regalar-li una caixa de Montecristos cada diumenge i ja està! Que això de creure en la divinitat intocable de l'esport, a una determinada edat ja fa més pena que altra cosa, sobretot si parlem de futbol, i no de patinatge artístic.

Tots aquests esculls són independents de com juguin els nois –si es decideixen a fer-ho d'una vegada, que potser ja toca, cada tres anys!-, però augmentaran fins convertir-se en el "maëlstrom" de Poe, si la canalla del Pep segueixen fent el ridícul com han fet els seus predecessors de les dues darreres temporades. I llavors es produirà el darrer escull, el que ens ofega en un mar de dissort gairebé definitivament, històricament. L'explicaré des d'un punt de vista potser massa personal.

El meu fill gran és un culé irredempt, amb qui mantinc aferrissades, divertides i, ai!, irreconciliables discussions. Ell sosté que el meu mal humor tombat cap al sarcasme, quan perdem, és una actitud inadmissible, "perquè si ets del Barça els has d'animar sempre, tota l'estona, no només quan guanyen". I em posa d'exemple els cantaires aficionats anglesos que no paren de bramar els noranta i tants minuts de cada enfrontament, encara que els en clavin sis i el porter canti com els quatre Beatles junts. Potser té raó i aquesta actitud derrotista tan pròpia dels culés (firmar l'empat només començar, com feia el bo de l'Alejandro, o bé posar-se nerviós quan marquem fora de casa, tot pensant que ara ens en fotran tres, com em passa a mi) els envia "males vibracions", que diu la meua dona, quan li dic allò de "hem marcat massa aviat, malament!" i em mira com si fos boig. Potser sí, doncs, que hem de superar el nostre propi escull i admetre, com m'aconsella el meu fill, que tant si guanyem com si perdem hem d'animar sempre (ho escric i em vénen ganes de riure!), que no es pot guanyar sempre (depèn de qui, oi?), que hem d'empènyer l'equip a les dures i a les madures (em costa de creure que l'equip són aquells dotze o catorze xavals barbamecs que potser demà seran contrincants: l'equip som nosaltres i són ells qui ens han d'animar a nosaltres amb bon joc, que per això cobren!). En fi... potser sí que els meus pensaments entre parèntesis presagien la derrota, però deu ser el costum... Un costum que es fa molt més dur, quan començaves a pensar que érem normals i no un grapat malestrucs sotmesos als embats de la dissort, capaços de sortejar els esculls amb empena i ganes.

En tot cas, la temporada ja arriba. Nova gent (que ens han de donar nous ànims), que han de demostrar que mereixen confiança i que són capaços d'afrontar i vèncer esculls. Si els veig així, potser em converteixo (no desitjo res tant com l'optimisme!), però a hores d'ara, amb el primer escuonfiança només és una hipòtesi.